

**Szia! DOMI
VAGYOK. Ő PEDIG
itt a KISKUTYÁM,
PAJTI, EGY VIDÁM,
IMÁDNIVALÓ ÉS VICCES
KUTYAKÖLYÖK.**

**Versenyt futunk,
ÉS KEKSZET
MAJSZOLUNK.**

HOPP!

HOPP!

MEGVAGY!

**Együtt bújócskázunk
a KERTEBEN.**

**ÉS IMÁDUNK
a POCSOLYÁKBAN
UGRÁLNI. Ez a kedvenc
szórakozásunk! Addig
ugrálunk, amíg az összes
vizet szanaszét nem
fröcsköljük!**

Ezt játszottuk azon az unalmas szombat
délutánon is, amikor **SZAKADNI**
KEZDETT AZ ESŐ.

MICSODA NAP VOLT!

Gyorsan kiszaladtunk a kertbe... még a gumicsizmát sem volt idő felvenni.

Na jó, igazság szerint

nem akartunk elmulasztani egyetlen esőcseppet sem!

Olyan nagyokat ugrottunk,
hogy a víz felfröccsent egészen
a **MARSIG!**

Ez volt ám a
FELEJTHETLEN
DÉLUTÁN!
De aztán...

Óraműpontossággal megérkezett a **TOROKFÁJÁS**. Olyan volt, mintha egy szörny belülről ezer karddal kapargatta volna a torkomat.

Előre tudtam, anya mit fog mondani. Annak a fertőtlenítőszagú orvosi rendelőnek meg a szteto-micsodás fehér köpenyes doktor néninek már a puszta gondolatától is kirázott a hideg. **A SZÍVEM VADUL KALAPÁLT**, és mintha gombóc lett volna a torkomban.

– Holnap délután 4-kor vár minket az orvos! – mondta apa. **„VÉGEM VAN” – GONDOLTAM.**